

Növekedés a házasságban

Jézus Urunkról jegyzi fel a Szentírás, hogy „Növekedett korban, bölcsességben, kedvességben Isten és az emberek előtt”. Jézus Urunk, aki kiüresítette önmagát és mindenről lemondott, egyvalamit nem engedett el a megtestesüléskor, a családot. És a család ölen növekedett korban, bölcsességben, kedvességben Isten és az emberek előtt. A házassághoz és a családhoz hozzátartozik a növekedés.

Növekedés a párkapcsolat idején. Két fiatal szerelembe esik, óriási változás megy végbe bennük. Korábban szüleik aggódtak értük, és most, életükben először elkezdnek aggódni valakiért, a párjukért. Megszületik bennük a másokért való aggódás képessége. A szeretetnek ez lényegi vonása, hogy jobban aggódik már másokért, mint önmagáért. János írja a levelében: „A szeretet nem abban áll, hogy mi szeretjük az Istent, hanem, hogy Ő szeret bennünket.” Ő előbb szeretett minket. A szerelmes ember megtapasztalja, hogy valaki mindenestül elfogadja, viszontszereti párját. Azt gondolom, hogy a növekedésnek ez az első fázisa, ez, hogy valakivel, valakiért aggódom, valakikért felelősnek érzem magamat.

Amikor megházasodik két ember, kimondják Isten előtt a szavakat: „Isten szent színe előtt feleségül veszek, feleségül megyek hozzád.” Egyszerűen mindennapi gyakorlattá válik az önátadás. Fiatal házасokat kérdeztem meg, mikor jöttél rá arra, hogy te odaadtad valakinek az életedet, hogy rámegy az életed a másokra. Az egyik pár azt a pillanatot idézte fel: három gyerekük van, a középső minduntalan fölsír éjszaka, az édesanyja tudja csak elcsitítani. Az édesanya elszundikál, a férje pedig reggel felkel, mind a három gyereket elrendezi, amit egy férfi tud tenni a gyerekeivel. A feleség vallomása ez volt: „Ekkor jöttem rá, hogy a férjem életét adta értem”. Tovább növekedtek az önátadásban.

Aztán ahogy a népi bölcsesség mondja, nincs tányér csörömpölés nélkül. A házassággal is velejár a koccanás és ezzel együtt a türelem és a megbocsátás, a türelemben és a megbocsátásban való növekedés. A házasság a legszebb iskolája ennek, amikor türelemmel vagyunk egymás iránt, amikor képesek vagyunk megbocsátani. Növekszik két emberben az irgalom lelkülete. Minden megbocsátás szabadulást hoz a másoknak. A megbocsátás által kiszabadítom a másikat a saját fogságából. Ha nem vagyok képes megbocsátani, akkor újra meg újra visszataszajtom saját gyöngeségeibe. A megbocsátás által növekszik, fejlődik a megbocsátó és az is, akinek megbocsátanak.

Aztán jön az életvállalás felelőssége. Sokszor a fiatalok úgy gondolják, hogy az élet csettintésre fakad szerelmükből. Megjelenik előttem egy házaspár, ahol négy spontán vetélés után jött meg az első gyermek. Azóta még négy gyerekük született, öt gyerekük van és mindig tisztelettel nézem őket, ahogyan az élet iránti alázat megszületett, az élet tisztelete növekszik bennük a megszületett életek láttán, és ahogy bontakoznak ezek a megszületett életek. Gyönyörű, amikor két emberben

megszületik az élet iránti tisztelet, az élet fölötti örömben való növekedés.

Aztán az élet halad tovább. Születnek, növekszenek a gyermekek, nagyszülők, akik az elején segítségükre vannak számukra, öregszenek, és már ők szorúlnak gyermekeik segítségére. A szülők szendvics-generációvá válnak, segíteni kell felnövekvő gyermekeiket, induló házasságukat, ugyanakkor egyre több figyelmet is igényelnek szüleik és a nagyszülők. Az életnek ez a fázisa növekedés az önzetlenségben, valamit viszonzok, amit tőlük kaptam, öregjeimtől. Azt a szeretetet soha nem tudom visszafizetni nekik, csak tovább tudom származtatni, mégis, a növekedésnek ez egy gyönyörű lehetősége. Amikor felnőtté vált szülők már kétfelé segítenek, gyermekeiknek és öregjeiknek is, és az élet megy tovább. Észreveszik egymáson az öregedés jeleit.

Adja Isten, hogy minél több házasság megtapasztalhassa életének előrehaladtával a fejlődés, a növekedés örömét.

Bíró László püspök